

Udskriftsdato: 29. december 2025

**KEN nr 9249 af 15/10/1994 (Historisk)**

## **Ankestyrelsens principafgørelse O-103-94 om kontanthjælp - udbetalingsperiodens længde - gentagne udeblivelser - manglende fast bopæl**

---

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 21237-932126493

# Ankestyrelsens principafgørelse O-103-94 om kontanthjælp - udbetalingsperiodens længde - gentagne udeblivelser - manglende fast bopæl

## **Resume:**

Ankestyrelsen har behandlet 2 sager om, hvorvidt kontanthjælpsmodtagere har krav på at få den udmålte ydelse udbetalt månedsvis. I sag nr. 1 fandt Ankestyrelsen, at der kunne ske udbetaling af hjælp med kortere intervaller i situationer, hvor der forelå begrundet tvivl om, hvorvidt kontanthjælpsmodtageren reelt stod til rådighed for arbejdsmarkedet.

I sag nr. 2 fandt Ankestyrelsen, at hvor der forelå begrundet tvivl om, hvorvidt kontanthjælpsmodtageren ville forblive i kommunen i en længere periode, kunne hjælpen udbetales med kortere mellemrum end 1 måned. Det burde dog være sikret, at ansøger kunne afholde rimelige udgifter til overnatning af den bevilgede hjælp.

## **Love:**

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 829 af 1. oktober 1992 - § 37, stk. 2

Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 1460 af 12. december 2007 - § 89

## **Sagsfremstilling 1:**

Sag nr. 1 - j.nr. 21237-93

Ansøger, der var 28 år og samlevende, flyttede til en kommune i august 1991 og oplyste i forbindelse med ansøgningen om kontanthjælp, at han havde været uden arbejde de sidste 4-5 år, men at han var fritidsmusiker.

Han blev tilmeldt arbejdsformidlingen i 1992.

I perioden fra 16. juni 1992 til 31. august 1992 blev han anmodet om at møde til introduktion af et beskæftigelsesprojekt 5-6 gange uden at komme.

Under samtalen med socialforvaltningen i september 1992 gav han endvidere udtryk for, at han havde mange private gøremål, og at han derfor ikke havde behov for aktiveringstilbud.

Socialforvaltningen besluttede herefter at give ham et egentligt jobtilbud med start den 5. oktober 1992.

Ansøger var herefter fraværende fra 19. - 30. oktober 1992, samt den 9. november på grund af sygdom. Han var ligeledes fraværende den 12. og 13. november, hvor han var ude at spille. Han var på ny sygemeldt fra 11. til 16. december 1992 samt fra den 11. januar 1993 og indtil han blev frameldt i februar 1993. Under sygemeldingerne rettede han hverken henvendelse til arbejdsstedet eller socialforvaltningen, selvom han flere gange blev anmodet derom.

Ifølge en lægeerklæring fra februar 1993 skulle ansøger kunne bestride almindeligt arbejde.

Socialforvaltningen besluttede herefter at overgive sagen til jobkonsulent samt at udbetale kontanthjælpen ugevis, indtil ansøgeren havde været til samtale med konsulenten.

Ankenævnet fandt, at kommunalbestyrelsen ikke havde haft tilstrækkeligt grundlag for at beslutte, at kontanthjælpen til ansøger skulle udbetales ugevis.

Afgørelsen var begrundet med, at ansøger ikke gentagne gange havde brugt det månedlige beløb på kortere tid end tilsigtet.

Nævnet pålagde derfor kommunalbestyrelsen at ophæve den fastsatte administrationsordning efter bistandslovens § 49, stk. 1.

Kommunen anførte i klagen til Ankestyrelsen bl.a. at bistandslovens § 37 efter kommunens opfattelse ikke hindrer kommuner i at udbetale økonomisk hjælp til klienter med kortere intervaller end 1 måned baseret på en vurdering af pågældendes aktuelle situation.

Sagen blev behandlet i principielt møde til afklaring af, om der kan ske udbetaling af kontanthjælp med kortere intervaller end 1 måned, når der ikke er tale om en administrationsordning.

### **Afgørelse:**

Ankestyrelsen henviste til bistandslovens § 40, stk. 1, hvorefter ydelse af kontanthjælp forudsætter, at såvel den, der søger hjælpen, som ægtefællen har udnyttet sine arbejdsmuligheder. Dette kan f.eks. anses for godtgjort, når den pågældende ikke har et rimeligt tilbud om arbejde eller deltagelse i beskæftigelsesfremmende foranstaltninger.

Udeblivelse fra eller afvisning af at deltage i sådanne foranstaltninger medfører, at vedkommende mister retten til at modtage kontanthjælp.

Ved midlertidigt fravær fra disse foranstaltninger er der dog hverken i bistandsloven eller i de formueretlige regler hjemmel til at foretage modregning i udmålt kontanthjælp for hjælp, der i den foregående periode er modtaget med urette, jf. det anførte i SM 0-43 93, men der kan, hvis lovens betingelser i øvrigt er opfyldt, rejses krav om tilbagebetaling.

Ankestyrelsen fandt imidlertid ikke, at en kontanthjælpsmodtager i henhold til bistandsloven har krav på at få den udmålte ydelse udbetalt månedsvis. Dette gjaldt, uanset om der forelå forhold, der nødvendiggjorde, at der iværksattes en egentlig administrations ordning i henhold til § 49.

Ankestyrelsen fandt således, at der kunne ske udbetalinger af kontanthjælp for kortere perioder, f.eks. ugevis, og i de mere grelle tilfælde pr. dag, i sager, hvor der har været konkrete problemer med at få kontanthjælpsmodtageren til at følge de iværksatte beskæftigelsesmæssige foranstaltninger, eller hvor der i øvrigt forelå forhold, der berettigede til tvivl om, hvorvidt kontanthjælpsmodtageren reelt stod til rådighed for arbejdsmarkedet.

På baggrund af det oplyste om ansøgers ustabile fremmøde i job til buddet, hans manglende reaktion på indkaldelser til samtaler i forvaltningen m.v. samt hans manglende motivation for at deltage i de tilbudte beskæftigelsesprojekter, fandt Ankestyrelsen, at der kunne rejses begrundet tvivl om, hvorvidt han opfyldte betingelserne for at modtage kontanthjælp.

Ankestyrelsen fandt således, at kommunen med rette havde truffet beslutning om at udbetale kontanthjælp for kortere periode end 1 måned.

Ankestyrelsen ændrede således ankenævnets afgørelse.

### **Sagsfremstilling 2:**

Sag nr. 2 - j.nr. 21264-93

Ansøger, en 33-årig enlig mand, anmodede i slutningen af marts 1993 A kommune om kontanthjælp. Han var på dette tidspunkt uden fast bopæl, men tilmeldt folkeregisteret i B kommune. Han havde tidligere i

perioden 12. februar til 7. marts 1993 haft ophold i A kommune, mens han fra 8. marts til 20. marts 1993 havde ophold hos bekendte i C kommune.

Ankestyrelsen har tidligere truffet afgørelse om, at C kommune var opholdskommune for pågældende ved hans henvendelse dér den 8. marts 1993.

Ansøgeren fik af socialforvaltningen i A kommune udbetalt grundydelse for perioden 24. marts til 31. marts 1993, hvorefter der blev truffet beslutning om at yde kontanthjælp fra 1. april 1993 med grundydelse og børnetillæg. Endvidere blev det besluttet at refundere regning fra vandrehjemmet som boligtillæg.

Da ansøgeren ikke havde fast bopæl i kommunen, blev det besluttet, at der kun kunne ske ugevis udbetaling af hjælpen.

Kommunen begrundede afgørelsen med, at forvaltningen fandt det rigtigst, at han ved personligt fremmøde hver uge dokumenterede sin faktiske tilstedeværelse i kommunen.

Ansøger anførte overfor ankenævnet bl.a., at han på grund af den ugevis udbetaling kun havde råd til 2 overnatninger på vandrehjemmet, idet beløbet skulle forudbetales ud af den udmålte hjælp.

Ankenævnet fandt, at kommunalbestyrelsen ikke havde haft tilstrækkeligt grundlag for at beslutte, at kontanthjælpen skulle udbetales ugevis. Nævnet pålagde derfor kommunalbestyrelsen at ophæve den fastsatte administrationsordning efter bistandslovens § 49, stk. 1.

Afgørelsen blev begrundet med, at ansøgeren ikke gentagne gange havde brugt det månedlige beløb på kortere tid end tilsigtet.

Kommunen anførte i klagen til Ankestyrelsen bl.a., at bistandslovens § 37 efter kommunens opfattelse ikke hindrer kommuner i at udbetale økonomisk hjælp til klienter med kortere intervaller end 1 måned baseret på en vurdering af pågældendes aktuelle situation.

Sagen blev behandlet i principielt møde til afklaring af samme problemstilling som i j.nr. 21237-93.

### **Afgørelse:**

Ankestyrelsen udtalte, at i henhold til bistandslovens § 10, stk. 1, påhviler pligten til at yde bistand kommunalbestyrelsen i opholds kommunen. Ankestyrelsen fandt, at denne forpligtigelse alene gælder, så længe kontanthjælpsmodtageren må anses for at have ophold i kommunen.

Ankestyrelsen fandt endvidere, at en kontanthjælpsmodtager ikke i henhold til bistandsloven havde krav på at få den udmålte ydelse udbetalt månedsvis, uanset at beregningen skete månedsvis.

Ankestyrelsen fandt, at dette gjaldt, uanset om der forelå forhold, der nødvendiggjorde at der iværksattes en egentlig administrations ordning i henhold til lovens § 49.

Ankestyrelsen fandt således, at der kunne ske udbetaling af hjælp med kortere intervaller i situationer, hvor der forelå begrundet tvivl om, hvorvidt kontanthjælpsmodtageren ville forblive i kommunen i en længere periode.

Ankestyrelsen fandt dog, at udbetalingen burde ske på en sådan måde, at kontanthjælpsmodtageren havde mulighed for at afholde rimelige udgifter, der forfaldt til betaling i udmålingsperioden.

Ankestyrelsen fandt herefter ikke grundlag for at kritisere, at kommunen havde truffet afgørelse om ugevis udbetaling i perioden umiddelbart efter henvendelsen om kontanthjælp i slutningen af marts 1993,

men at det burde være sikret, at ansøger kunne have afholdt rimelige udgifter til overnatning af den bevilgede hjælp.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at ansøger var uden fast opholdssted, og at der i den forudgående periode havde været tale om flere korterevarende opholdsperioder i andre kommuner. Der forelå endvidere ikke oplysninger om nogen speciel tilknytning for ansøger til kommunen.

Ankestyrelsen fandt dog, at det i den givne situation løbende burde overvejes, om der måtte være grundlag for at forlænge udbetalings perioden.

Ankestyrelsen ændrede således ankenævnets afgørelse.